

»Jeg skal hente det,« sagde han.

Men i det samme var den unge Pige oppe fra Bænken. »Nej, De kan dog ikke finde det,« sagde hun. Og som om hun var bange for, at han skulde følge hende, skyndte hun sig afsted over Græsplænen.

»Er hun ikke sød?« spurgte Hofjægermesterinden, da Per igen havde sat sig.

»Jo, hun er ganske smuk,« svarede han lidt kort.

»Ja, ogsaa det. Og en saa god Natur, saa aaben og sanddru. Desværre er hendes Helbred ikke paalideligt.«

»Er Frøken Blomberg syg?«

»Kære, — hun har hele Vinteren ligget tilsengs. Af Tyfus. — Som hun selv siger, har hun i et halvt Aar tilhørt Døden mere end Livet. Kan De ikke se det paa hende?«

»Naa jo, hun gør ganske vist et noget overjordisk Indtryk. Men saadan netop svag —«

»Ja — Gud ske Lov — hun er da ogsaa nu over det værste, og Sommeren vil forhaabenlig gøre Resten. Det kære Barn, hun er saa manges Glæde her, og er selv saa taknemlig for Livet som kun den, der i en saa ung Alder har været nær ved at miste det, — ja, og som overhovedet veed at tage mod Livet som en Naadegave fra sin Gud, Hr. Sidenius!«

Per saae ud til Siden. Han var i de sidste